

ΕΠΙ ΠΡΩΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ...

[Σε πολιτεία που συμβαίνει μια μεγάλη κακοδαιμονία, η οποία είναι ιδιαίτερα δύσκολο να αντιμετωπιστεί, δυο ενδεχόμενα είναι δυνατά, αναλόγως του αν η πολιτεία ευρίσκεται σε κατάσταση υγείας ή είναι διεφθαρμένη.

Η:]

«Καθένας βλέπει την καταστροφή μπροστά του και έτσι, παραμερίζοντας κάθε φιλοδοξία, βιάζεται να υπακούσει εκείνον που η αξία του υπόσχεται ελευθερία.»

[Η οι ανίκανοι μεγαλοσχήμονες δεν το βάζουν κάτω:]

«... Εφόσον τέτοιοι άνθρωποι έχουν συνηθίσει να ζουν σε μια διεφθαρμένη πολιτεία, στην οποία η παιδεία δεν τους έχει κάνει τίποτα καλό, είναι αδύνατο για οποιαδήποτε κακοδαιμονία να τους μεταστρέψει σε μια καλύτερη κατάσταση του νου. Θα προτιμούσαν να δουν την πατρίδα τους ερειπωμένη παρά να μην επιτύχουν τους σκοπούς τους και να μην ικανοποιήσουν τη διεστραμμένη νοοτροπία τους.»

Niccolo Machiavelli, Λόγοι στα δέκα πρώτα βιβλία του Titus Livius, III, 30.

Έγραφα στο άρθρο μου της προηγούμενης Κυριακής για τη συστηματική και αδιόρθωτη αναξιοπιστία του Νεοελληνικού Συστήματος, του Καθεστώτος Leviathan και των Κυβερνήσεών του. Και προς επίρρωση των λεγομένων μου έσπευσε η Κυβέρνηση να προσθέσει έναν ακόμη λίθο στο ανάθεμα της αξιοπιστίας του Καθεστώτος. Συζητάμε ημιανεπισημοεπισήμως (κατά τις προσφιλείς σατανικές πονηρίες του Θηρίου!) ήδη για την αναδιάρθρωση του ειδικού χρέους της Ελλάδας προς τις Ευρωπαϊκές χώρες κατά τα Μνημονικά της Τρόικας, δηλαδή για την επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής του. Η αρχή της αναδιάρθρωσης του συνολικού χρέους. Χρεωκοπίας φάση δεύτερη.

Ξεκίνησε το Καθεστώς λέγοντας ότι η Ελλάδα δεν χρειάζεται οικονομική βοήθεια αλλά πολιτική στήριξη.

Μετά επικαλέσθηκε την κεκτημένη (!) αλληλεγγύη της Ευρωπαϊκής Ένωσης για οικονομική βοήθεια εναντίον των απερίσκεπτων έως κακόηθων αγορών.

Μετά ρητά απέρριψε την εμπλοκή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου στην επιχείρηση διάσωσης του βυθιζόμενου σκάφους, ενώ ταυτόχρονα απειλούσε την «Ευρώπη» (γράφει Γερμανία) με προσφυγή του σε αυτό.

Μετά συνεννοείτο για Κινεζική ειδική σχέση και αρωγή, και όταν η συνεννόηση έγινε γνωστή, εξωρκίζετο ότι οι πληροφορίες είναι ψεύδος και ανθελληνική προπαγάνδα.

Μετά έλεγε ότι αν εμπλακεί το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο στην υπόθεση, θα είναι ο ελάσσων εταίρος.

Μετά υπέγραψε το Μνημόνιο με την Τρόικα υπό την ηγεσία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Εν συνεχεία εθριάμβευσε μια ειδική αποικιοκρατική σχέση με την Κίνα που διέψευδε μετ' αγανακτήσεως λίγους μήνες πριν.

Πάντα έλεγε μέχρι πριν μια εβδομάδα (Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών διαβεβαιούντος) ότι δεν θα γίνει αναδιάρθρωση του χρέους.

Τώρα λέει ότι συζητάμε την ενδεχόμενη αναδιάρθρωση του χρέους του Μνημονίου.

Και το κωμικό στην τραγωδία της αναξιοπιστίας: Ο Πρωθυπουργός δήλωσε ότι η συζήτηση για την αναδιάρθρωση του χρέους αποδεικνύει ότι πάμε καλά! Δηλαδή αν δεν πηγαίναμε καλά τι θα γινόταν επί του θέματος; Θα πληρώναμε κανονικά τα χρέη μας;! Φαιδρότης (για να το πω κόσμια) χωρίς όρια.

Και έπεται συνέχεια. Το καράβι βυθίστηκε, αλλά δεν έφτασε στον πυθμένα της θάλασσας ακόμα.

Αν συμπεριφέρετο έτσι ένα άτομο πολίτης, θα τον λέγαμε παπατζί. Τώρα που τα κάνει το Κράτος Leviathan και η Κυβέρνηση του Καθεστώτος, πώς να τα χαρακτηρίσουμε; Και τι αξίζουν να τους τιμωρήσουμε;

Έκλεισε χρόνος αφ' ότου ανέλαβε η νέα Κυβέρνηση του Καθεστώτος στην Ελλάδα. Να κάνουμε μια φιλοσοφική (το τονίζω, φιλοσοφική) επισκόπηση και αποτίμηση των πεπραγμένων τους.

Το πολιτικό σύστημα ήξερε πολύ καλά την κατάσταση της χώρας, την πολιτιστική, στρατηγική, οικονομική, οργανωτική μηδαμινότητα του Ελληνικού Κράτους. Πιστεύω ότι ένα μέρος του έβλεπε πια ότι δεν μπορούσε ακόμη να ξεφύγει από τις ευθύνες του με τη χαρακτηριστική του μέθοδο – την πονηρία της απάτης. Αλλά δεν έχει σημασία τι ένιωθε ένα

μέρος του πολιτικού συστήματος, αφού το πολιτικό σύστημα στο σύνολό του είναι οργανικό κομμάτι του ΝεοΕλληνικού Leviathan, στην υπηρεσία της οικονομικής ολιγαρχίας και του κρατικού φεουδαρχισμού του Συστήματος.

Τι θα έκανε μια Διακυβέρνηση που ενόψει της τραγικής κατάντιας της χώρας λόγω της αποτυχίας του ΝεοΕλληνικού Κράτους θα επεδίωκε να βάλει τέρμα στην καταληκτικά νοσηρή κατάσταση και να αναστρέψει την ακάθεκτη πορεία της Ελλάδας προς την έξοδο από την ιστορία; Θα προέβαινε άμεσα στη θεσμοθέτηση και εφαρμογή ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων παντού, βάσει μιας συνολικής στρατηγικής νέας αρχής, που θα έπρεπε φυσικά να είχε σκεφθεί και διαρθρώσει από πριν με τη βοήθεια των καλύτερων όντως σοφών. Χωρίς ολοκληρωμένη και πλήρως διαρθρωμένη φιλοσοφική, συνολική, ενιαία, ριζοσπαστική και ειδωλοκλαστική στρατηγική άμεσης εφαρμογής δεν θεραπεύονται τερματικές καταστάσεις νόσων της πολιτικής κοινωνίας.

Με ένα τέτοιο πρόγραμμα άμεσα εφαρμοζόμενο, η χώρα θα άρχιζε να ανακτά το θεμελιώδες χαμένο της κεφάλαιο, την αξιοπιστία. Όλα τα άλλα θα ακολουθούσαν. Αυτό ήταν το μόνο που θα ωφελούσε τη χώρα και την κοινωνία των δημιουργών.

Η Κυβέρνηση όμως στην Ελλάδα δεν είναι Κυβέρνηση της χώρας και της Κοινωνίας. Είναι Κυβέρνηση του Καθεστώτος Leviathan. Δεν έχει στο νου της τα συμφέροντα της χώρας και της κοινωνίας. Η κυρίαρχη μέριμνά της και διατεταγμένη υπηρεσία της είναι πώς θα συντηρηθεί αυτό το αντιδραστικό τερατούργημα. Και ιδού η απόδειξη.

Η Κυβέρνηση δεν έκανε τίποτα! Άρχισε συνομιλίες με την «Ευρώπη» για την κρίση. Δηλαδή συνέχισε την πρακτική της εξαπάτησης και των εκβιασμών προς το γηραλέο κονκλάβιο ενός χαλαρού συστήματος ισχύος πολλαπλών κέντρων, που κατεβαίνει την κλίμακα της ιστορίας και που το ίδιο βρίσκεται σε διαδικασία αναδιάρθρωσης και μετατόπισης του κέντρου βάρους του.

Για μήνες η Κυβέρνηση έπαιζε το παιχνίδι της εσκεμμένης αδράνειας και των ευρωπαϊκών συνομιλιών. Το θλιβερό θέαμα αβεβαιότητας της «Ευρώπης» έκανε στο τέλος ώστε το πρόβλημα του Ελληνικού Κράτους να γίνει και πρόβλημα της Ευρωζώνης. Η συγκεκριμένη αβεβαιότητα μαζί με τη γενική τεχνητότητα του Ευρωπαϊκού συστήματος ενεργοποιήθηκαν στις αγορές ως κλυδωνισμός του Ευρώ. Ετσι κιαλλιώς είναι θέμα χρόνου πότε θα αποσυντεθεί η Ευρωζώνη ως έχει σήμερα, και με κάθε περίπτωση που θα αναδεικνύει την τεχνητότητα και ατάθειά της θα υπάρχουν καταιγίδες.

Η Κυβέρνηση άφηνε την Ελλάδα να βουλιάζει για να μπορεί να εκβιάσει την «Ευρώπη». Γιατί; Μα γιατί ήθελε να σώσει το καθεστώς, όχι τη χώρα και την κοινωνία. Ήθελε να σώσει το Κράτος του Καθεστώτος. Να βρει λεφτά για το κράτος και το καθεστώς.

Η Γερμανία, ως άξονας πια του ηπειρωτικού ευρωπαϊκού συστήματος, συμφώνησε τελικά στον ειδικό δανεισμό της Ελλάδας, εκτός αγορών. Ο εκβιασμός έπιασε. Αλλά η Γερμανία έβαλε τους σκληρούς όρους της. Κυριότατα την εμπλοκή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου στην επιχείρηση διάσωσης του Ελληνικού Κράτους. Η διάσωση δεν είναι προϊόν ευρωπαϊκής αλληλεγγύης, λέει η Γερμανία. Η Ελλάδα, και όποιος άλλος συμπεριφέρεται

έτσι ανεύθυνα, δεν είναι επαρχία της Γερμανίας. Θα έχει ποινές. Καθαρά πράγματα. Δεν τιμωρείς μια περιφέρεια του κράτους σου επειδή δεν τα πάει καλά.

Και ιδού λοιπόν το Μνημόνιο εξασφάλισης των πιστωτών της Ελλάδας. Και συγκέντρωσης των τοξικών Ελληνικών ομολόγων στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Σε έναν φορέα. Που σημαίνει αποτελεσματική πολιτική υποδούλωση της χώρας. Όχι την οικονομική, και εν εσχάτη ανάγκη ορθολογικά διαπραγματεύσιμη, σχέση προς πολλούς πιστωτές. Το Καθεστώς τρέμει την ελευθερία των ανοικτών οριζόντων, την φυσική και ανεξέλεγκτη τάξη των μεγάλων αριθμών. Θέλει κλειστές συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, έστω κι αν αυτό συνεπάγεται στην παρούσα περίπτωση υποδούλωση της χώρας και θυσία της κοινωνίας.

Και τι γίνεται μετά την υπογραφή του Μνημονίου υποταγής;

Η Κυβέρνηση του Καθεστώτος στην Ελλάδα συνεχίζει την ίδια πολιτική της.

Όλη της η προσπάθεια εστιάζεται στην αύξηση των εσόδων του Κράτους από τη φορολογία. Με την δικαιολογία του Μνημονίου και των «κακών» τεχνοκρατών της Τρόικας προχωρεί στην αφαιμάξη της κοινωνίας των δημιουργών. Ενώ έπρεπε να προβεί σε μείωση των φόρων προς τόνωση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Από το άλλο μέρος περικόπτει δαπάνες όχι μειώνοντας το βάρος του Κράτους, όχι περιορίζοντας την έκταση και το βάθος της ανάμειξής του στην δραστηριότητα των ατόμων δημιουργών, αλλά συρρικνώνοντας τις ουσιαστικές λειτουργίες του κράτους και σταματώντας πληρωμές όπου γίνεται στους εκτός κράτους. Στην ουσία έχει κάνει στάση πληρωμών στους μη άμεσα εξαρτηματικούς της φεουδαρχίας.

Έτσι η κοινωνία των δημιουργών βλάπτεται τριπλά από αυτήν την επιδρομή του καθεστωτικού κράτους ελέω Μνημονίου και Τρόικας:

α/ ζημιώνεται από την φορολογική αφαιμάξη

β/ χάνει από την ραγδαία υποβάθμιση των αναγκαίων υπηρεσιών που το κράτος οφείλει να της παρέχει κατά τον ίδιο τον συστατικό του λόγο ύπαρξης

γ/ δεν πληρώνεται για αγαθά και υπηρεσίες που παρέχει στο κράτος.

Ως προς δε ριζοσπαστικές και ουσιώδεις διαρθρωτικές αλλαγές, είναι αστείο και να μιλάμε για τέτοιες. Τα ψήγματα που επιχειρούνται με ερασιτεχνικό τρόπο, ακυρώνονται και αυτά από συνοδευτικές επιβαρυντικές ρυθμίσεις. Το Καθεστώς κοροιδεύει μέσα και έξω.

Η Κυβέρνηση του Καθεστώτος βλέπει και φροντίζει μόνο το Κράτος, όχι την κοινωνία των δημιουργών, τους οποίους αντιλαμβάνεται ως υποτελείς φορολογούμενους. Το Καθεστώς θεωρεί τα άτομα-δημιουργούς ως πελατειακούς υποψήφιους για τη δούλεψή του, ως φεουδαρχικούς εξαρτηματικούς. Το Leviathan δεν ενδιαφέρεται για την κοινωνία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και δημιουργίας. Και έτσι η Κυβέρνηση του Leviathan δεν ενδιαφέρεται για την κοινωνία.

Γι' αυτό συνεχίζει την ίδια πολιτική της και μετά το Μνημόνιο. Το Leviathan ούτε θέλει ούτε μπορεί να βελτιωθεί.

Ελπίζω να πάρουν το μάθημα οι γραφιάδες λογιστές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου υπό τη διεύθυνση του ανεκδιήγητου Strauss-Kahn, Γάλλου σοσιαλιστή πολιτικού ειδικευμένου στις παραιτήσεις, που από δήμαρχος έγινε αντιδήμαρχος στις Sarcelles.

Και ενώ κλείνει ο πρώτος χρόνος της νέας Κυβέρνησης μια νέα διακρατική φούσκα εισάγεται, η στρατηγική σχέση με την Κίνα. Θυμόμαστε τις φανφάρες της προηγούμενης Κυβέρνησης για τη στρατηγική σχέση με τη Ρωσία. Και ξέρουμε δα το αποτέλεσμα: κάτω του μηδενός, αρνητικό, και οικονομικά γεωπολιτικά.

[Δημοσιευθηκε στην "Εξπρες"]